

Ἄλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὡς πένταχου ἡ βιομηχανία ἠδίκηται ἤδη τὴν ποιήσιν· διότι οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων ἐνηχολήθησαν μᾶλλον εἰς τὸ ἐμπόριον αὐτῶν, ἢ εἰς τὰς παραδόσεις· τὰ κεφάλαια ἀντικατέστησαν τοὺς στίχους· καὶ ὁ θόρυβος τοῦ κλωστήριου κατέπνιξε τὴν τοῦ Καντέλι. Εἰς τὰ ἔθνη τῆς χώρας εὐρίσκει τις εἰσὶν ἄγνη τὰ ἀρχαίων ἔθνη· εὐρίσκει προσιεὶ λέγει ὁ Σχρετέρ, χωρικούς δυναμένους ἢ ἀντιπρωθῶσι μετὰ βαθυτάτου αἰσθηματος ἐντελείας καλλιτεχνικῆς τὴν ἰδίαν, τὴν ὁποίαν τοῖς προτείνει, νὰ συνθέσῃ μετὰ ζήλου τὴν μελωδίαν τῶν στίχων καὶ νὰ ἄδῃσιν αὐτοὺς, ὡς ἄλλοτε μὲ τὸ κληρονομικὸν Καντέλι. Ἡ γλώσσά των εἶνε ὠραία, πλουσία καὶ ἐντόνος· ἡ ποιησις των ἔχει χαρακτῆρα λίαν θρασύν, καὶ τὸ λυρικὸν στοιχεῖον ὑπερέχει ἐν αὐτῷ εἰς ἀνώτατον βαθμόν.

Ἡ ποιησις αὐτῆ ἐξῆσεν ἐπὶ πολὺ μετὰ τοῦ λαοῦ χωρὶς νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν. Ὁ ῥηθεὶς Κ. Σχρετέρ εἶνε ὁ πρῶτος ἐπιχειρήσας τὴν σπουδὴν αὐτῆς διὰ νὰ τὴν γνωστοποιήσῃ. Οὗτος ἐξῆ ἐν Ὑψάλῃ μετὰ πολλῶν Φινλανδῶν, συνέλεξεν ἑκατὸν τῶν περιφημοτέρων ἄσμάτων, καὶ μετέφρασεν αὐτὰ εἰς τὴν Γερμανικὴν ἠρώσων· ἀλλ' εἶχον μεταφρασθῆ καὶ εἰς τὴν Σουηδικήν, εἰς τὸ ποιητικὸν ἡμερολόγιον τοῦ Ἀντερβέν, καὶ εἰς διαφόρους ἐφημερίδας. Οἱ δὲ Φινλανδοὶ αἰσχυρόμενοι, διότι εἶχον δεῖξει ἐπὶ πολὺν χρόνον τσαοῦτὴν ἀδιαφορίαν εἰς τὴν ἔθνηκὴν αὐτῶν ποιησιν, ἐδημοσιεύσαν τελευταίως συλλογὴν τινὰ τῶν ἄσμάτων ἀρετὰ ὀγκώδη. Τὰ ἄσματα ταῦτα διαρῶνται εἰς τρία διακεκριμένα μέρη.

- 1) Εἰς ἄσματα μυθικά
- 2) Εἰς ἄσματα τῶν καλυδῶν ἢ τῆς μαγίας.
- 3) Εἰς ἄσματα λυρικά

Τὰ λυρικά ἄσματα εἶνε τὰ νεώτερα πολυπληθέστερα καὶ κοινότερα· ταῦτα δηλοῦνται τὰ συμβάντα τῆς ζωῆς τὰς ψυχικὰς συγκινήσεις, τὰ ὁποῖα ὁ χωρικός αὐτοσχεδιάζει καὶ νῦν εἰς φιλικὴν συναναστροφὴν, εἰς ὄραν τινὰ τελετῆς, ἢ ἐν καιρῷ πένθους· εἶνε ὁμοῦ ἐμβριθῆ καὶ μελαγχολικά, ὀπανάως εἰς ταῦτα ἐμφαίνεται αἰ γέλως, ἢ ἂν ἀπικνῶται περὶ εἶνε γέλως μικρός· ἢ ἰδέσθῃ ὁποῖαν ἐκφράζονται, εἶνε πάντοτε σύμμικτός μετὰ λύτης, καὶ τὰ ποιητικὰ χρώματα τὰ περισσοῦντα αὐτῆς, εἶναι ὡς τὰ ζοφερὰ νέφη, τὰ διαπερῶμενα ὑπὸ τινων ἀκτίων. Ταῦτα ἐγεννήθησαν ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τὸν λαόν, καθόσον μάλιστα πραγματεύονται περὶ τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, τῶν φόδων καὶ τῶν ἐλπίδων τοῦ γεωργοῦ, καὶ τῶν ὁδοποριῶν τοῦ χωρικοῦ διὰ μέσου τῶν χιόνων. Ἐκφράζουσι προσέτι τοὺς ἔρωτας τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ, τοὺς ἀνησυχούς πόθους νεάνιδος περιμενοῦσης τὸν ἐραστὴν τῆς, καὶ τὴν θλίψιν ἑτέρας διὰ τὸν ἐγκαταλειμμένον αὐτῆς ἕνον.

Πάντα τὰ ἄσματα ταῦτα θρίβουσι πρωτοτύπου καὶ ἐνεργητικοῦ χαρακτῆρος· τὰ θέλει τις ἀνελθόντα ἐκ τῆς καρδίας ὡς κραυγὴ ἢ στεναγμὸς ἔρωτος, καὶ συσταχθέντα ἀνε σπουδῆς καὶ ἀνακαλυφθέντα ἀνε τέχνης καὶ πόνου. Οὐδεμία ἐπίπλαστος ἐκφρασις δὲν ἀποκοσμεῖ αὐτὰ, οὐδὲν σχῆμα ῥητορικὸν δὲν διαστρέφει

τὴν ἐπίπονον ἀπλότητα, οὐδεμία εἰκὼν ἐξῆσιν συμμειγνυται μετὰ τὰς καθαρὰς εἰκόνας τῆς φύσεως καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν Φινλανδῶν. Ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἄσμάτων εἶνε καὶ τὸ ἔξης·

Νεανίς τις ἀναμνησκουσα τὸν ἐραστὴν αὐτῆς μετὰ πρὸν διάγοντα ἀνακραεῖ.

Ἄχ! ἂν ἤρχετο ὁ ποθητός μου! Ἄν ἐπαρουσίαζετο ὁ ἀγαπητός μου! Πῶς ὁ ἀσπασμός μου ἐπέτα ἐπὶ τοῦ στόματός του· καὶ ἂν ἤθελεν εἶναι αἰμόθυρον ὑπὸ λύκου! Πῶς θὰ ἐσιγγῶν τὴν γῆν τοῦ, καὶ ἂν ὄρις τις ἤθελε τὴν ἔχει περιτυλιγμένην. Ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου διατὶ στερεῖται νεὸς καὶ γλαυκῆς, ὅπως φέρῃ τὸν συλλογισμὸν μου πρὸς τὸν ἐραστὴν μου, πρὸς ἐμὲ δὲ τὸν ἰδικόν του, καὶ ἀντάλλασσον προσφιλεῖ λόγους μετὰ δύο καρδιῶν φιλάτων. Ἐπὶ προσηλωθῶ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ἱερέως, ὁ ἀπόπληκτον καλλωπισμὸν τῆς κόρης μᾶλλον, παρὰ νὰ καταλειψῶ τὸν ἀγαπητόν μου ἕκτερον, τὸν ὁποῖον ἐπρὸσπάθων νὰ σαγήνεύσω, καὶ νὰ συνδυασθῶ μετ' αὐτοῦ. Ἰδοὺ ἕτερον ὀδυνηρὸν ἄσμα χωρικοῦ τινος.

- Ποῦ ἦτο λοιπὸν, χαριτωμένον μου τέκνον;
- Μῆτέρ μου, ἤμην εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης;
- Καὶ τί ἐκαμες;
- Ἐπόσιτα τοὺς ἵππους.
- Πόθεν προῆλθον αἱ κηλίδες αὐταὶ εἰς τὰ ἱμάτια σου;

- Ἐκ τῶν ἵππων, οἵτινες ἐτύπησαν τὸν ὄπισθον μὲ τοὺς πόδας των.
- Διατὶ τὸ ξίφος σου εἶνε δεδαμμένον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ.
- Καὶ ποῦ σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς;
- Μακρὰν πόλιν μακρὰν εἰς ξένας χώρας.
- Ποῦ ἀφῆκας τὸν γηραιόν σου πατέρα;
- Εἰς τὸ δάσος κόπτει ξύλα καὶ δὲν ἐπιθυμῶ μ' ἐπανίδῃ πλέον.
- Τὴν δὲ γηραιάν σου μητέρα;
- Εἰς τὴν οἰκίαν νῆθαι ἔρια καὶ δὲν ἐπιθυμῶ μ' ἐπανίδῃ πλέον.

- Ποῦ ἀφῆκας τὴν νεάν σύζυγόν σου;
- Εἰς τὸ κομμωτήριον, ἀγαπᾷ ἄλλον, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μ' ἐπανίδῃ πλέον.
- Ποῦ ἀφῆκας τὸν φίλτατον υἱόν σου;
- Εἰς τὸ σχολεῖον ἔνθα μαστιγοῦται.
- Ποῦ ἀφῆκας τὴν ποθητὴν σου κόρην;
- Εἰς τὸ δάσος συλλέγει χαμοκίερασα, καὶ ἐπιθυμῶ πλέον νὰ μ' ἐπανίδῃ.
- Καὶ πότε θὰ ἐπανίθῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου;
- Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ ἐκ δυσμῶν, ὅταν εἰσδύσωσιν εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου, ὅταν πάντες ἄνθρωποι ἐφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

Τὰ ἄσματα τῶν καλυδῶν εἶνε ὅσα οἱ λεγόμενοι γόητες τῆς Φινλανδίας μεταχειρίζονται εἰς τοὺς ὀρκισμούς των, καὶ ἔχουσι κατὰ μὲν τὸ σχῆμα πλειοτέραν θρασύτητα ἢ τὰ λυρικά, κατὰ δὲ ἐκφρασιν ἀλλόκοτόν τι. Ἐν γένει εἶνε ἤττον ἐπισημῆνα· διότι οἱ μεταχειριζόμενοι αὐτὰ τὰ διαστρέφει